

Драгољуб Збиљић

КРАЂА И ПРЕКРАЂА „ЈУГОСЛОВЕНСКОГ ЈЕЗИКА“

По свој прилици, идеју за недавно у Скупштини Савета Европе предложени нови назив српског језика – „југословенски језик“ најпре је преузео председник српског Одбора за стандардизацију српског језика академик Иван Клајн, а затим је од Клајна ту идеју прихватио немачки лингвиста Михаел Шацингер

Мало је ко у историји језика променио толико назива свога језика као што је то било код Хрвата. А нико није био тако сналажљив и успешан како су то били хрватски језикословци да би чист Вуков(ски) српски (штокавски) језички стнадрад прогласили за свој, потпуно му променивши име у „хрватски језик“..

Хрвати су имали свој језик пре преузетог српског штокавског језичког стандарда. Био је то чакавски језик, док је један део Хрвата или потоњих Хрвата делио са Словенцима кајкавско наречје. Откако су, по налогу Конгрегације за пропаганду вере у Риму још почетком 17. века добили „препоруку“ да у преводу *Новог завета* на „словенски језик“ у оквиру словенских језика узму српски језик, јер „Срби имају најбољи дијалекат од свих Јужних Словена и да управо на њ треба превести *Нови завет*“ (Ковачевић 2005: 104-105).

Препорука Хрватима Конгрегације за пропаганду вере у Риму

У прихватање тог налога или препоруке с почетка 17. века Хрвати су ушли коначно у тзв. илирском покрету, Хрвати су се, међутим, нашли у већој невољи и изнудици како да послушају римску Конгрегацију, али да српски језик некако преименују у „хрватски“, што је јединствен случај у свету. У томе су хрватски језикословци истински показали велику „мудрост“ и „сналажљивост“. Истина, од највеће помоћи су им били српски назовилингвисти сербокроатисти који су, притиснути и утопијском југословенском идејом и лажним „братством-јединством“ и сами пристали да српски језик преименују у „српскохрватски језик“. Реч је о изнуђеном, заблудном и мртвом термину којим су се српски језичари згубидански бавили званично готово сто година.

Дакле, захваљујући умногоне сервилним српским лингвистима, хрватски мудри језикословци су променили више назива српског језика, све док ми није успело да у последњој десетици пред 21. век коначно туђи (преузети језик од Срба) региструју у свету као „хрватски језик“. Успели су Хрвати оно што нису, на пример, могли успети ни Американци или, рецимо, Аустралијанци с енглеским, или Аустријанци с немачким језиком. И једни и други и данас енглески језик зову „енглески“, а Аустријанци свој језик зову „немачки“. Хрватима и њиховим језичарима у томе су „братски“ помогли чувени српски сербокроатисти који су фалсификовали и последњег реформатора српскога језика и писма Вука Стеф. Карацића, преселивши га из чисте србистике у тзв. сербокроатистику.

Прва помоћ у преименовању српског језика од Ђуре Даничића

Да би од српског језика стигли до „хрватског“, Хрвати су му често мењали име. Уз помоћ Ђуре Даничића (који је у то време (у последој четвртини 19. века) био „тајник“ у ЈАЗУ у Загребу, хрватски лингвисти су га назвали „хрватски или српски језик“, чиме су признали да је то српски језик (који је и хрватски), застим су га кратко време звали после Новосадског договора (1954) „хрваткосрпски“ да би тај назив, практично, напустили 17-етак година и одрекли се Новосадског договора у Декларацији о називу и положају хрватског језика (1967). Новосадски договор им је у томе био само једна кратка етапа коју су брзо прешли јер им је такав договор одиграо добру улогу у језичком „осамостаљивању“ преко озваничења одреднице за српски језик – „заједнички језик“.

Посебно, с разлогом, истичемо још један назив који се први пут појавио у Сабору Хрватске када је назив службеног језика гласио „југословенски језик“. Било је то 1861. године, али је тај назив убрзо напуштен.

Сећамо се овде да је недавно (пре који месец) онај немачки назовилингвиста Михаел Шацингер предложио у Скупштини Савета Европе да се исти тај српски језик сада, по пријему свих држава Западног Балкана у Европску унију, преименује у „ексјугословенски“ или „југословенски језик“.

Пре Шацингера Иван Клајн је био за „југословенски језик“

Тај „југословенски језик“ уместо српског језика допао се не само 1861. године Хрватском сабору (накратко) него и Немцу Шацингеру 2012. године него и још једном српском познатом лингвисти који је нико други до онај који је задужен за рецензију неуставниог (у изузетном у свету решењу питања писма) *Правописа српскога језика* (Матица српска, Нови

Сад, 2010), као и за стандардизацију српскога језика у Одбору за стандардизацију српског језика у својству председника. Реч је о мом истинском личном пријатељу академику Ивану Клајну који је за неколико година предухитрио Шацингера. Клајн се овако изјаснио у поређењу с ранијим називом „српскохрватски језик“ на овај начин: „Међутим, још боље би било да је усвојен назив *југословенски језик*“ (Јевтић 2010: 204).

Сад није сасвим јасно ко је кога овде, у вези с овим називом покрао у идеји. Изгледа да је то крађа укруг: Клајн је преузео идеју посланика Хрватског сабора из 1861. године, а Михаел Шацингер је, вероватније, покрао Ивана Клајна, па је тако учињена права крађа и прекрађа „југословенског језика“. А могуће је да је Шацингер покрао у идеји и Хрватски сабор и нашег лингвисту Ивана Клајна. Не знамо тачно чију је идеју покрао, јер се Шацингер, колико знамо, о томе није изјаснио.

Познато је да академик Иван Клајн тврди да ако Срби хоће да свој језик пишу једним писмом као сав свет, тј. ако ви Срби хоће једноазбучје, онда морају да се одреде за латиницу „као универзално писмо“ (Јевтић 2010: 206), јер, изјављује Клајн, „Латиницом можете писати српски или српскохрватски, а не можете српском ћирилицом писати ниједан други језик“ (Јевтић 2010: 206). Није рекао да ли Руси, Бугари, Македонци, Украјинци, Белоруси, Монголци и остали који пишу своје језике ћирилицом, такође морају да пређу на латиницу зато што се енглески, немачки, француски и други језици, како он каже, не могу „писати српском ћирилицом“, а, у ствари, тврдимо ми, могли би се писати и српском ћирилицом, уз извесна прилагођавања ћирилице за потребе њиховог језика, него немају потребе ни хтења да мењају своју традиционалну латиницу. Он (Клајн) такође сматра да је српски језик, у ствари, „српскохрватски“ (за њега је, видели смо, још бољи назив „југословенски језик“), и да су *српски* и *хрватски* „само две варијанте“ (Јевтић 2010: 203), а то, онда, значи да аутохтон језик Срба и не постоји, што је чисто стогодишње сербокроатистичко гледање на српски као „заједнички језик“¹ (*Правопис* 1960: 7).

А бесмисленост и неистину да Срби немају, у ствари, свој аутохтони језик, него да је реч само о варијанти „српскохрватског језика“, нажалост, не тврди само академик Клајн. То тврде и два нова „језичка“ академика у САНУ Милорад Радовановић² и Предсраг Шипер³, на пример

¹ Озваничена одредница у 7. тачки Закључака Новосадског договора, *Правопис српскохрватскога књижевног језика са правописним речником*, Матица српска • Матица хрватска, Нови Сад • Загреб, стр. 7.

² У књизи група аутора (с редактором Милорадом Радовановићем на челу), *Српски језик на крају века*, (Институт за српски језик САНУ, Службени гласник, Београд, 1996) академик М. Радовановић наводи: „Пошто су се поступци језичке политике и процес планирања језика, који се тичу доскорашњег српскохрватског стандардног језика и његових варијаната“ [...]“. А то значи да постоји један језик у свету (српски) који, по нашим академицима нема аутохтоност, натао је ни из чега, ни из којег народа, па зато има само „варијанте“. То је лингвистика српских сербокроатиста и фалсификатора дела српскога народа и

Што рече Вук: „Лонцем о камен или каменом о лонац, тешко лонцу свакојако.“ Или: „Шацингером по Клајну, или Клајном по Шацингеру, тешако српском језику и ћирилици свакојако!“

(8. новембат 2010)

ЛИТЕРАТУРА

Јевтић 2010: Милош Јевтић, *Чудо језика – разговори са лингвистима*, Службени гласник, Београд. 2010.

Ковачевгић 2005: Милош Ковачевић, *Против неистина о српском језику*, Српско просвјетно и културно друштво „Просвјета“, Источно Сарајево, 2005.

језичке реформе и стварања стандардног језика Срба кроз допринос утемељивача тог српског језичког стандарда – Вука Караџића

³ Академик Предраг Пипер то каже увијено, „исто то, само мало друкчује“: „[...] постоји и српскохрватски језик, као ошпотији појам, који нема статус заједничког књижевног језика (који је имао до језичке сецесије хрватског и бошњачког језика с почетка деведесетих година), али који је језичка реалност иваплоћена у свему што је српском, хрватском и бошњачком језику заједничко у саставу, структури и функцијама“ (П. Пипер, *Српски између великих и малих језикам*, треће издање, Београдска књига, Београд, 2010, стр. 75). А академик може да нађе да „српскохрватски постоји“ нигде другде до једино у *Речнику српскохрватског књижевног и народног језика* његове САНУ чији је члан и још само у историји српске квазилингвистике сербокроатистике, која је фалсификовала лингвистику и дело Вука Караџића и, на тај, начин диопринела одузимању суверенитета српском народу на његов аутихони језик, па је српски језик, на тај начин, постао само „варијанта себе самог“.